

рова интерпретация. В това „Ако бях го прочел някому... то би се разнесло в Банско“, в тази пожеланост на отклика сякаш виждаме отново една късна възможна реабилитация на онези „пусти поройци“ от родния му град, които не са забелязали наскоро излязлата книга. От тези показания започва онова особено и трагично заставане „като поет“ пред институция, която най-малко следва да се интересува от поезия.

Неслучайно Вапцаров и неговата защита решават за свидетел по делото да се призове писателят Светослав Минков. В отговора си на обвинителния акт, след като заявява, че не се признава за виновен, Вапцаров писмено иска следното:

*Моля да бъде призован и разпитан като свидетел известният български писател Светослав Минков..., който ме познава много добре, познава и моето творчество и ще установи какви са моите стихотворения, каква е тяхната художествена стойност, дали са написани талантливо и изобищо ще направи една всестранна характеристика на моето литературно проявление и една характеристика на моята личност.*¹⁰

Разбира се, битката на Вапцаров и неговия адвокат е да се изтегли „борбата на интерпретациите“ в неприкосновеното поле на художествената стойност, таланта и литературното проявление. Използваните в текста думи водят целенасочено към абсолютните ценности на естетическото. Ако на стихотворението „Селска хроника“ се признае статутът на истинска литература, то може да ползва свободно нейните преференции, като по този начин спаси своя автор.

Но вън от защитната логика и прагматика в този текст има нещо трагически силно и обречено. Питането „дали тези стихове са написани талантливо“ и „каква е тяхната художествена стойност“ тъкмо в онзи критичен момент е едно от най-горестните питання в българската литература. Това, което Вапцаров не си е позволил да пита директно „своите“, въпросът, който е стоял незададен, сега става възможен през и пред една, както казахме, хладна към поезията институция.

Показанията на писателя Светослав Минков пред съда от 5 юли 1941 г. освен че спазват избраната линия на защита, сякаш дават най-сетне отговор и на онова скрито питане за поезията. Ето думите му според протокола:

Познавам добре творчеството на подсъдимия. Аз като писател мога да кажа, че подсъдимият е един талантлив писател. Щом кажа това за подсъдимия, че е талантлив писател, това значи, че неговото творчество